

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 230.001 van 28 januari 2015
in de zaak A. 208.393/XIV-34.859

In zake :

[REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mieke Depovere
kantoor houdend te 1000 Brussel
Omwentelingsstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep tot nietigverklaring, ingesteld op 29 maart 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 8 februari 2013 waarbij wordt vastgesteld dat de leeftijdsbeslissing van 4 oktober 2012, luidens dewelke verzoeker “niet [voldoet] aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing, behouden blijft.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 'tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State'.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 november 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt in persoon, advocaat Annik Haegeman, die *loco* advocaat Mieke Depovere verzoeker bijstaat, en advocaat Stefaan Verbouwe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt in 2012 België binnen en verklaart zich vluchteling op 10 augustus 2012. Hij verklaart alsdan van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 december 1996. Eveneens op 10 augustus 2012 wordt verzoeker onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij.

Op 13 september 2012 legt verzoeker een taskara neer, afgegeven op 9 april 2012, die vermeldt dat hij in 2012 15 jaar is.

De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van verzoeker.

In het Universitair Ziekenhuis en Tandheelkundig Instituut van de VUB ondergaat verzoeker op 13 september 2012 een medisch onderzoek teneinde zijn leeftijd te schatten. De arts besluit “met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat bij ██████████ op datum van 13/09/2012 de leeftijd op 22.1 jaar kan geschat worden met een standaarddeviatie van 1.7 jaar”.

Op 4 oktober 2012 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Mijnheer ██████████ van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.”

Verzoeker legt op 23 oktober 2012 een aantal nieuwe stukken neer om aan te voeren dat hij nog geen 18 jaar oud is.

Op 8 februari 2013 oordeelt de dienst Voogdij dat de leeftijdsbeslissing van 4 oktober 2012 behouden blijft.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring

4. Ter terechtzitting deelt de advocaat van verzoeker mee dat verzoeker met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014 werd erkend als vluchteling. Hij legt een kopie van die beslissing over.

De raadsman van de verwerende partij werpt op dat verzoeker ingevolge zijn erkenning als vluchteling niet meer over het vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing beschikt.

Verzoekers raadsman antwoordt op die exceptie dat verzoeker zijn belang behoudt omdat hij belang heeft bij vertegenwoordiging door of bijstand van een voogd voor een aantal zaken in verband met onderwijs, sociaal statuut en dergelijke.

[REDACTED] De opdracht van de voogd betreft niet enkel de vertegenwoordiging van de niet-begeleide minderjarige in het kader van alle rechtshandelingen en procedures bedoeld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook de vertegenwoordiging in het kader van alle andere bestuurlijke of gerechtelijke procedures. Verder zorgt de voogd er onder meer voor dat de minderjarige onderwijs kan volgen en passende psychologische bijstand en medische verzorging krijgt, dat maatregelen worden genomen die vereist zijn om de [REDACTED] de huisvesting te bieden, neemt hij maatregelen om de familieleden van de minderjarige op te sporen en beheert hij de goederen van de minderjarige. (artikelen 9 tot en met 11 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet (I) van 24 december 2002) De erkenning als vluchteling wordt niet vermeld bij de gevallen waarin de voogdij van rechtswege wordt beëindigd (artikel 24 van dezelfde wet).

Derhalve volstaat de erkenning als vluchteling op zich niet om te besluiten tot het verlies van het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoeker bij het aanvechten van de bestreden beslissing. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 9, § 1 en § 2, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet (I) van 24 december 2002, van het recht van verdediging en van “het algemeen rechtsbeginsel van de gelijkheid van wapens”. Hij licht dit als volgt toe:

“Dat aan een niet-begeleide minderjarige die zich in het Koninkrijk kenbaar maakt aan de overheid een voogd dient te worden toegewezen. Dat deze voogd de niet-begeleide minderjarige dient bij te staan tijdens elke procedure die voorzien is door de wet. Dat dit ook voortvloeit uit de minderjarigheid van de verzoekende partij.

Dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd betekend op 12/02/2013 door de verwerende partij.

Dat de beroepstermijn van 60 dagen begint te lopen vanaf de kennisgeving aan de verzoekende partij en dit overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Dat aan de verzoekende partij geen voogd werd toegewezen. Dat de verzoekende partij niet kan rekenen op de vereiste begeleiding van een voogd bij het instellen van de procedures, hetgeen hem toekomt op basis van zijn minderjarigheid.

Dat artikel 9§1 en 2 tot uitvoering van titel XII, hoofdstuk 6 van de programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij het KB van 22 december 2003 geschonden is.

Dat door deze nalatigheid van de verwerende partij de rechten van verdediging werden geschonden en het algemeen rechtsbeginsel in hoofde van verzoekende partij om met gelijkheid van wapens te kunnen strijden werd geschonden.”

Beoordeling

7. Verzoeker stelt in wezen slechts dat hem een voogd had moeten worden toegewezen op basis van zijn “minderjarigheid”.

De aanstelling van een voogd gebeurt op basis van het criterium of de betrokkene al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, hetgeen niet noodzakelijk samenvalt met het bereiken van de meerderjarigheid, dat immers kan

verschillen naargelang de nationaliteit van de betrokkene. Los van deze vaststelling, zet verzoeker niet uiteen waarom en toont hij *a fortiori* niet aan dat zijn leeftijd in de bestreden beslissing op onwettige wijze op tenminste achttien jaar zou zijn geschat. De dienst Voogdij diende dan ook niet tot de aanwijzing van een voogd over te gaan. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet (I) van 24 december 2002, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de appreciatiebevoegdheid. Hij licht dit als volgt toe:

“De Minister dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en deze moeten afdoende zijn, wat betekent dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn. Het eerste houdt in dat de redengeving duidelijk in verband moet staan met de bestreden beslissing, het tweede dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

2.5.1.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, blijkt uit het feit dat de bestreden beslissing geen exacte informatie meedeelt over welke medische onderzoeken nu werden uitgevoerd om de leeftijd van verzoeker vast te stellen.

De resultaten van het onderzoek werd niet in detail betekend aan verzoeker, samen met de bestreden beslissing. Het is hem bijgevolg niet mogelijk deze resultaten te verifiëren.

Dat er bijgevolg zeker een gebrekkige motivering is van de bestreden beslissing

minstens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de resultaten niet in detail kunnen worden nagekeken.

2.5.2.

Bovendien dient de beslissing ook te motiveren in welke mate de resultaten van het desbetreffend onderzoek kan worden aanvaard rekening houdende met hun beperkte betrouwbaarheid, zeker voor wat betreft de verschillende resultaten voor personen met een andere afkomst.

Op medisch vlak bestaan er (in theorie) diverse methodes om de leeftijd van een bepaalde persoon te onderzoeken. Een van de oudste methodes betreft het leeftijdsonderzoek via een röntgenfoto van de linker hand en de pols, op basis waarvan, aan de hand van de atlas van Greulich en Pyl, iemands zogenaamde skeletleeftijd wordt vastgesteld (de rijping of volgroeïing van het skelet), waaruit men vervolgens de reële (of zogeheten chronologische) leeftijd van de betrokkene inschat. Nauw hiermee verwant zijn de medische testen waarmee iemands (skelet) leeftijd wordt nageïrokken via een onderzoek van de gebitsontwikkeling (volgroeïing van de wijsheidstanden). Andere leeftijdsonderzoeken zijn veeleer gericht op de externe kenmerken van de lichaamsbouw in het algemeen of op de ontwikkeling van de secundaire geslachtskenmerken. Er zijn ook testen de zogenaamde sociaalpedagogische leeftijdsonderzoeken, waarbij hoofdzakelijk via vraaggesprekken, gepeild wordt naar het intellectuele ontwikkelingsniveau, evenals de psychologische en emotionele maturiteit van een persoon.

De Fod Justitie meldt in zijn beslissing niet welke methode er specifiek werd gehanteerd om een leeftijdsonderzoek te doen, terwijl we verschillende vormen van onderzoeken hebben.

Omtrent het inzetten van deze methodes om de leeftijd van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen vast te stellen, bestaat er nogal wat verzet in de medische wereld zelf. De aangevoerde bezwaren zijn zowel medisch-wetenschappelijk als medisch-ethisch van aard.

Een eerste bezwaar, van wetenschappelijk-methodologische aard, luidt dat de medische leeftijdsonderzoeken, an sich niet ontwikkeld werden met de bedoeling om de reële leeftijd van een bepaald persoon zo precies mogelijk te kunnen vaststellen.

Een tweede wetenschappelijk bezwaar houdt verband met het risico van een te grote foutenmarge. Nogal wat van de leeftijdsonderzoeken zijn geschraagd op onderzoeksgegevens vaak tientallen jaren geleden. Sindsdien verloopt de lichaamsontwikkeling van jongeren in het algemeen echter in een verhoogd tempo. Specifiek naar niet-begeleide minderjarige vreemdelingen toe stelt zich bovendien het probleem dat de ontwikkeling van de botstructuur mede afhangt van factoren die verband houden met de levenswijze, de voedingsgewoonten en vooral de etnische afkomst. Hetzelfde geldt voor de ontwikkeling van het gebit. Aangezien omzeggens alle medische leeftijdsonderzoeken (op basis van fysieke lichaamskenmerken) stoelen op onderzoeksgegevens omtrent de lichaamsontwikkeling van blanke Amerikaanse of Engelse jongeren uit de middenklasse en de biologische ontwikkeling van met name negroïde jongeren gemiddeld een sneller verloop kent, is het risico reëel dat men de leeftijd op basis van de thans gehanteerde onderzoeksgegevens onnauwkeurig vaststelt. Bijkomen zouden de (fysieke) leeftijdsonderzoeken in onvoldoende mate rekening houden met groeïstoringen op grond van ondervoeding, of ziekte, of nog met het verrichten van zware (fysieke) arbeid en de invloed daarvan op de lichaamsontwikkeling.

Dat de uitgevoerde testen geen enkele rekening houden met het leven van de verzoekende partij en wat hij allemaal heeft meegemaakt.

Dat volgens de website van de World Health Organization de gemiddelde levensverwachting in Afghanistan voor mannen 42 jaar is.

Dat dit aantoont dat de mensen aldaar vlugger 'oud' worden.

Er is ook een gelijkaardig bezwaar: de onderzoeksmethode houdt onvoldoende rekening met de specifieke achtergrond van niet-begeleide buitenlandse minderjarigen, wordt ook geuit ten overstaan van het zogenaamd sociaalpedagogische leeftijdsonderzoek. Dergelijk onderzoek vereist allereerst en in nog sterkere mate dan bij lichamelijke leeftijdstesten, een kwaliteitsvolle communicatie tussen de onderzoeker en de betrokken minderjarige, hetgeen bij niet-begeleide buitenlandse minderjarige er helaas niet is.

Dus in hoeverre zijn de leeftijdsonderzoeken betrouwbaar als er van de medische wereld zelf er zoveel bezwaar en kritiek op is.

2.5.3.

Bovendien en het meest opmerkelijke in casu is dat zeer belangrijke originele documenten zomaar naast zich worden neergelegd.

Het betreft niet zomaar een document. Zoals reeds boven vermeld gaat het om volgende originele documenten:

- 1/ nieuwe taskara;
- 2/ zijn paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade in België;
- 3/ voogdijdocumenten: de heer Zahed Khan Sherzad is officieel voogd van verzoeker in hun land van herkomst. Hij is de oom van verzoeker en erkend vluchteling in België;
- 4/ geboorteakte van verzoeker;
- 5/ vaccinatiekaart van Afghanistan: over dit document wordt zelfs niet gesproken in de beslissing.

Het tweede document, met name het paspoort, is het belangrijkste document om zijn identiteit te bewijzen. Het werd daarenboven afgeleverd door de Afghaanse ambassade in België.

In de beslissing wordt zelfs niet verwezen naar het politieel onderzoek betreffende de authenticiteit van de documenten. Er wordt geen twijfel geuit over de echtheid van de documenten, dus kan alleen worden vastgesteld dat het om echte documenten gaat.

Maar toch wordt er totaal geen rekening mee gehouden dat het verschil met de medische test te groot zou zijn?!

Per schrijven dd 13/02/2013 werd door de raadvrouw van verzoeker aan de bevoegde dienst gevraagd inzage te hebben in de resultaten van het authenticiteitsonderzoek. Tot op heden geen antwoord....

De bestreden beslissing is heel moeilijk te begrijpen met name zeker wat betreft het paspoort. Normaal is het heel simpel. Na onderzoek verklaart men een document echt of vals. Er zijn slechts 2 mogelijkheden.

Indien vals wordt het ingetrokken en dient men vast te stellen dat de Afghaanse ambassade in België valse documenten aflevert.

Indien het echt wordt verklaard, wat in casu het geval is daar het tegenovergestelde niet wordt vermeld en aangetoond, is het ECHT en kan men het toch niet gaan betwisten met een medisch onderzoek. Het betreft namelijk een officieel identiteitsdocument afgeleverd door een ambassade! Als deze documenten ook al geen waarde meer hebben wordt het onmogelijk zijn identiteit aan te tonen.

Indien het een echt paspoort betreft, kan de inhoud op geen enkele manier betwist worden.

Temeer daar in casu nog 4 andere documenten werden neergelegd waarvan de echtheid ook niet betwist wordt!!! Hoe kan een medisch onderzoek de waarde van dit geheel van documenten opheffen? Onverstaanbaar.

2.5.4.

In het licht van bovenstaande argumenten zijn de redenen die worden aangegeven noch voldoende noch afdoende gemotiveerd zodat men kan besluiten

dat de beslissing de motiveringsplicht geschonden heeft.”

Beoordeling

9. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing, die met toepassing van Titel XIII, hoofdstuk 6, “voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”, van de Programmawet (I) van 24 december 2002 en dus niet van de vreemdelingenwet is genomen. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

10. Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de beslissing wordt vermeld. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan achttien jaar oud is. Het is hierbij niet vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd noch dat de resultaten van het medisch onderzoek samen met de bestreden beslissing worden betekend. Het enige middel is ongegrond wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

11. Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing ook inhoudelijk betwist, meer bepaald wat betreft de betrouwbaarheid van het medisch onderzoek, werpt hij de schending van de materiële motiveringsplicht op.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de

administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Naar luid van artikel 7, § 1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan achttien jaar. Artikel 7, § 2 van die wet bepaalt dat, indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene jonger is dan achttien jaar en mits voldaan is aan enkele voorwaarden, een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege. Het medisch onderzoek is aldus door de wet ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd.

Verzoeker ontwikkelt een algemene kritiek op het medisch onderzoek, doch hij toont niet aan dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is. Zo blijkt dat de arts eventuele afwijkingen ten gevolge van genetische, etnische of andere factoren heeft opgevangen door een standaarddeviatie te hanteren. De wetgever heeft met de medische leeftijdstest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt.

Verzoeker ontkracht aldus niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd en dat de arts bij de beoordeling van de objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle gegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam worden

aanvaard. Hij toont derhalve niet aan dat de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht wat dat betreft met de bestreden beslissing zijn geschonden. Het enige middel is in die mate ongegrond.

12. Anders dan verzoeker in het middel laat uitschijnen, dient de dienst Voogdij een neergelegde taskara of één van de andere documenten waarnaar verzoeker verwijst, niet te laten primeren op het medisch onderzoek. Hiervoor kan, onder meer, worden gewezen op artikel 28, § 2 van de wet van 16 juli 2004 'houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht', naar luid waarvan het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen mag worden aangebracht. Het resultaat van een medische leeftijdsbepaling vormt dergelijk (tegen)bewijsmiddel.

Te dezen is de bestreden beslissing gesteund op de conclusie van het medisch onderzoek, waarvan verzoeker niet aantoont dat deze onbetrouwbaar zou zijn. De dienst Voogdij heeft de door verzoeker aangehaalde documenten wel degelijk in zijn beoordeling betrokken, gezien de overweging in de bestreden beslissing dat verzoekers documenten geen afbreuk kunnen doen aan de resultaten van het medisch onderzoek omdat de afwijking tussen de leeftijd van de medische test en die documenten 5 jaar bedraagt ten opzichte van de ondergrens van het medisch onderzoek en aldus zich niet binnen een redelijke marge situeert.

Verzoeker maakt wat dat betreft geen schending van de aangehaalde bepalingen of beginselen aannemelijk. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.
2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig januari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams